

[CATEGORIA 1 INDIVIDUAL]

EL DIARI DEL SALVADOR DELS ÉSSERS FANTÀSTICS

- Ves al castell que el rei et crida, varen dir el dos guàrdies.

Quant vaig arribar el rei em va dir:

- Ves arreu del món a salvar essers fantàstics.

Els humans els estan matant i s'extingiran, els nostres fills no veuran essers fantàstics. Jo sé que mai han fet mal als humans, però els humans tenen por d'ells perquè són molt rars.

Vaig replegar i ficar les coses en el vaixell del rei, després de cridar els soldats vàrem partir....

Vaig partir de Mallorca cap a la Península. A mig camí en vaig trobar unes sirenes que havien escapat dels pescadors. Eren precioses, tenien els cabells llargs, una veu molt fina i unes enormes cues plenes d'escates i de sang, estaven ferides per arpons. Jo els hi vaig dir el que m'havia contat el rei, i les sirenes van confiar en mi. Els guàrdies varen pujar les sirenes al barco i les van dur a la bodega on les van deixar descansar. Les vam ficar dins unes botes de vi gegants plenes d'aigua.

Una vegada fet això, vàrem seguir el camí cap a la Península. Arribarem al nostre primer destí.

Quan vàrem arribar era de nit, ens atracarem a una platja, desembarcarem les coses i els soldats baixarem menys dos que varen guardar les sirenes i les pertinences. Caminarem unes passes i trobarem un bosc. Allà vàrem dormir. Un soldat es va desvetllar, va sentir un renou, es va girar i va veure una cosa. Era un centaure! Semblava molt fort, era alt, es movia ràpidament i em va atacar envestint-me, el vaig esquivar i vaig cridar:

- Venc en son de pau.

El centaure es fa tranquil·litzar i li vaig dir el que m'havia dit el rei. Va dubtar, va pensar i va confiar en mi i es va fer del grup perquè va entendre que el duríem a un lloc segur i no hauria de pensar en la por que tenia als humans.

Arreplegarem les coses, anàrem al barco i com marcava la nostra ruta, partírem cap a la Xina.

A punt de deixar la costa d'Àfrica vàrem tenir moltes turbulències i es va rompre la vela i les ones ens varen dur a la Índia. Estàvem a una platja plena de palmeres i vaig tenir la idea de construir un vela amb fulles de palmeres. Quant acabarem de construir la vela partirem, deixarem enrere la costa del la Índia passarem per l'estret de Malàisia i Indonèsia.

Finalment, tocàrem terra ferma. Érem a la província de Liaoning, estàvem a prop de Corea. Era de dia, pujàvem un altiplà i quan fórem a l'esplanada vàrem veure una ramat de Dilongs.

Eren dinosaures amb plomes, petits i tenien potes enormes. Arribaven a l'altura de la cintura d'una persona. Era l'última família de dilongs que hi havia aquella regió. Vàrem arribar just a temps quan uns caçadors els estaven perseguint. Nosaltres aturàrem els caçadors, com que érem més que ells, es van fer por i fugiren.

Nosaltres no apostàvem res a què trobaríem dilongs, era quasi impossible trobar aquesta espècie tan rara i quasi extingida. Va ser una sort poder-ne trobar, eren endèmics de la Xina.

Els dilongs veren que els volíem ajudar i varen confiar en nosaltres, ens acompanyaren a la barca. Els dilongs es mostraven nerviosos i insegurs perquè tots els tripulants eren molt diferents. El centaure tenia corns, les sirenes tenien escates i ells mai havien estat a una barca, sempre havien tengut els peus a terra.

En aquell moment em sentia feliç per l'aventura que havíem viscut i perquè érem un bon grup i havíem fet bona feina. Quan vaig veure la ruta que ens quedava per recórrer em vaig posar nerviós, ens quedava un camí molt llarg per la mar i ens podien passar coses molt catastròfiques.

Fet i fet, vàrem partir cap al Nord de Rússia. Travessàrem el mar de Japó, vorejarem l'illa de Sakhalin quan estàvem a punt de tocar costa enrocàrem, la majoria vàrem saltar per la borda del barco i alguns varen quedar intentant desenrocar-lo, l'empenyeren des de la proa. Nosaltres partírem terra endins, just devora desembocava un canal. Un guarda, sense voler, pegà amb el peu una cossa a una pedra, aquesta va caure al canal i tot seguit va sortir una rusalka .

Era una nimfa d'aigua, tenia uns cabells llargs i rossos i uns ulls verds enormes, era ràpida per amagar-se, es veia vella i estava tot el temps dins l'aigua. Ens va atacar provocant un gegant ona i després va atacar amb un raig d'aigua a pressió, ens va deixar xops de cap a peus i per poc ens tira al canal. Vàrem intentar parlar amb ella, li explicàrem la nostra missió i li vàrem dir que la duríem a un lloc segur. Es va fiar de nosaltres i ens va acompanyar fins al barco. Aquest

encara estava enrocat, li demanàrem ajuda a la rusalka i va fer una ona enorme que va aconseguir alliberar el vaixell. Els guàrdies varen ficar la rusalka en una bota de vi gegant plena d'aigua on hi havia les sirenes i en aquell moment ens embarcàrem en una nova aventura.

Com marcava la nostra ruta, vàrem partir a Mèxic. Sortírem de terres Russes i després de tres dies de vendavals arribàrem a la ribera xinesa, altres tres dies després de passar per camins estrets entra illes ja érem a la India. Per arribar al sud d'Àfrica passàrem entre roques afilades durant una setmana. Per travessar l'oceà Atlàntic patírem dues setmanes de tempestes i d'inclemències de la mar. Quan havíem passat tot això, un temporal inesperat ens deixà fora del nostre rumb, anàvem a la deriva fins que les ones ens van arrossegar fins a una terra que pensàvem que podia ser la costa sud de Mèxic. Vàrem baixar del barco i interactuant un soldat nostre amb un natiu d'allà, confirmàrem les nostres sospites. Érem a Mèxic. A la fi! Terra ferma!

Vàrem sortir del barco perquè la nau estava en perill d'enfonsar-se, ja que durant les moltes tempesta el casc va patir desperfectes i amb les enormes ones i bufades de vent es varen destrossar les vela. Agafàrem les pertinences importants i vàrem abandonar el nostre gran ajudant lleial.

Malgrat estar trist per la separació del nostre barco, el més important que em rondava pel cap era trobar un barco nou, que ens dugués a casa. Necessitàvem un solució ràpida, a quatre passes es trobava una barca enorme, el propietari estava allà.

Li vaig demanar si em podria vendre la barca i aquell home em va dir que me la donava a canvi de l'escut del nostre barco, les dues millors espases que tengués i una escopeta. Vaig acceptar el tracte i els meus soldats li donaren tot el que em va demanar.

Pujàrem tots els éssers fantàstics a la nova barca i dos soldats quedaren a custodiar-los, mentre nosaltres seguíem el nostre camí cap al bosc per anar a complir amb la nostra tasca. Després de caminar bastant, vàrem veure una cosa que es movia ràpidament entre els arbres, un soldat va reconèixer que era el que es movia per allà. Era un xupacabras, una espècie de ca salvatge que pot saltar com un cangur i que té unes dents i unes urpes molt poderoses i fortes. Malgrat el seu aspecte i del que pensaven els humans, el xupacabras no era violent i es mantenia amagat per no ser atacat.

Va fer un salt enorme i va agafar un soldat, nosaltres el vàrem agafar per l'esquena i li varem demanar si volia anar a un lloc segur, en un primer moment va dubtar de nosaltres però després es va fiar i va venir a la barca amb l'expedició.

Sortírem de terres mexicanes i partírem per l'oceà Atlàntic cercant on es trobava una illa aïllada que ja havíem vist durant la tempesta que ens conduí cap a la costa d'Amèrica Central. Fàcilment hi atracàrem, allà desembarcàrem i vàrem deixar a tots els éssers fantàstics, però abans ens acomiadàrem d'ells.

Quan començàrem aquesta aventura, el nostre primer objectiu era que els nostres fills poguessin veure els éssers fantàstics, però després del llarg recorregut, entenguérem que era millor deixar-los en una illa allunyada del perill que suposen els humans, així estaven protegits i es garantia la seva descendència.

Com que el món futur no els podria veure, em vaig proposar, després d'aquesta aventura, escriure contes i pintar imatges sobre els éssers fantàstics perquè fossin coneguts pels propers habitants que viurien en aquest món. La intenció era contar com eren, perquè havien vingut a aquest món, explicar la cruel vida que havien tingut per la persecució dels humans i contar la nostra aventura per salvar-los. Així, els nostres fills i els fills dels nostres fills els estimarien i respectarien.

Ja de camí cap a casa, després de poder pensar i escriure en el meu diari totes les meves idees, la tranquil·litat es va interrompre per un renou inesperat a la bodega del barco. Vaig guaitar i vaig trobar un dilong, amagat davall una de les bótes de les sirenes. No havia volgut quedar a l'illa, així que va retornar amb nosaltres cap a Mallorca. Ja no podíem tornar enrere. Vàrem pensar que el duríem al rei i que seria la mascota reial. A més, ens servia per demostrar que havíem fet la feina que ens havien encomanat.

Arribàrem a casa, anàrem cap al castell i allà el rei ens esperava impacient per conèixer el resultat de la nostra feina. Li contàrem tota la nostra aventura i li lliuràrem el dilong. Li presentàrem com a la seva mascota. El rei ens va felicitar, ens va fer una festa en honor nostre, no poguérem aguantar molt perquè tots estàvem esgotats de tants dies d'aventura. Ens arreplegàrem cap a casa a descansar i a preparar-nos per viure noves aventures i començar nous diaris.